

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Smolová

příčemž, že celková částka splatná klientem měla činit 9 780 Kč. Žalovaný účelovou část úvěru ve výši 8 803 Kč čerpal při uzavření smlouvy dne 3. 5. 2017, kdy žalobce tuto částku převedl ve prospěch účtu č. [REDACTED]. Počínaje 15. 6. 2017 byl žalovaný povinen hradit pravidelné splátky ve výši 1 022 Kč (včetně plateb na pojistné ve výši 44 Kč). Žalovaný dále čerpal na neúčelovou část úvěru částky 9 250 Kč dne 25. 1. 2018, 830,45 Kč dne 5. 3. 2018, 500 Kč dne 1. 6. 2018, 800 Kč dne 4. 6. 2018, 500 Kč dne 7. 6. 2018, 1 100 Kč dne 11. 7. 2018, 600 Kč dne 23. 8. 2018, 915,39 Kč dne 10. 4. 2019, 7 000 Kč dne 18. 4. 2019, 3 000 Kč dne 23. 4. 2019, 1 577,91 Kč dne 8. 7. 2019, 1 544,43 Kč dne 4. 9. 2019, 1 100 Kč dne 8. 9. 2020, 13 000 Kč dne 28. 6. 2021, 10 200 Kč dne 9. 8. 2021 a 10 000 Kč dne 2. 8. 2024. Všechny tyto částky žalobce převedl ve prospěch účtu č. [REDACTED]. Všechny platby byly označeny variabilním symbolem č. [REDACTED] shodujícím se s číslem smlouvy o úvěru. Žalovaný své povinnosti porušil, když uhradil toliko 85 splátek v celkové výši 90 782 Kč, z toho v částce 49 256,09 Kč byly splátky započteny na jistinu, která byla tímto ponížena na částku 21 448,07 Kč. Dále žalobce uvedl, že požaduje zaplacení neúčelové části úvěru, přičemž neúčelová část úvěru byla úročena sazbou ve výši 29,9 % ročně. Žalobce nicméně využívá svého dispozičního oprávnění a reálně požaduje úhradu úroku v úrokové sazbě ve výši 26,45 % ročně. Žalobce tak na smluvním úroku z neúčelové části úvěru účtuje částku 2 055,23 Kč. Dále žalobce uvedl, že požaduje poplatky, neboť žalovaný byl v prodlení delší než 3 měsíce a vznikla mu tak povinnost uhradit žalobci náhradu v celkové výši 2 500 Kč. Dále pak žalovaný v rámci smlouvy o úvěru přistoupil k pojištění schopnosti splácet úvěr ve variantě jistota a zavázal se tak k měsíční úhradě pojistného. Žalovaný byl na pojistném z neúčelové části čerpaného úvěru povinen zaplatit 939,61 Kč. Žalobce uvedl, že žalovaný uhradil na svůj dluh celkem 90 782 Kč, které byly započteny na jistinu 49 256,09 Kč, na úrok 29 011,63 Kč, na pojistné 9 414,28 Kč a na poplatky 3 100 Kč. Dále žalobce v doplněných skutkových tvrzeních uvedl, že při posuzování úvěruschopnosti vyhodnocoval nejen informace poskytnuté mu žalovaným, ale tyto následně ještě konfrontoval jak s výstupy celé řady registrů/databází. Žalobce uvedl, že je značkovým nebankovním domem, informace poskytnuté spotřebitelem jsou tak s odbornou péčí komplexně analyzovány jak úvěrovými pracovníky, tak jsou podrobeny porovnání s demografickými a statistickými údaji zanesenými v analytickém programu, kterým žalobce disponuje a který vyhodnocoje souhrnné informace získané monitorováním splácení tisíců dalších spotřebitelů. Žalobce tak má za to, že postupoval s odbornou péčí a řádně ověřil úvěruschopnost žalovaného, pokud ověřil výdaje tvrzené žalovaným na základě vlastních modelů. Žalobce uvedl, že zjistil, že příjem žalovaného ke dni uzavření smlouvy činil 22 000 Kč, tedy splátka úvěru dle smlouvy činila toliko 5 %. Žalobce tak měl za to, že žalovaný byl schopen úvěr splatit. Žalovaný dlužné částky neuhradil, přestože byl upomínán.

2. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.
3. Po provedeném dokazování bylo ze Smlouvy o spotřebitelském úvěru č. [REDACTED] zjištěno, že byla uzavřena mezi žalobcem a žalovaným elektronicky dne [REDACTED]. Na základě této smlouvy se žalobce zavázal žalovanému poskytnout účelově určený úvěr ve výši 8 803 Kč a dále revolvingový úvěr s disponibilním úvěrovým limitem 10 000 Kč. Účelovou část úvěru se žalovaný zavázal splatit v 10měsíčních splátkách po 978 Kč a dále se zavázal hradit pojistné ve výši 44 Kč měsíčně. Dále bylo z této smlouvy zjištěno, že žalovaný zde uvedl své osobní údaje, a to jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, číslo občanského průkazu. Dále uvedl kontaktní údaje, a to místo bydliště, kontaktní adresu, číslo mobilního telefonu, emailovou adresu a dále uvedl, že jeho čistý hlavní příjem činí 22 000 Kč měsíčně, splátky úvěru 6 200 Kč měsíčně, nájemné/hypotéka 736 Kč měsíčně a jiné závazky 3 000 Kč měsíčně. Totožnost žalovaného byla ověřena občanským průkazem. Uvedené parametry úvěru dále vyplývají z formuláře pro standardní informace o spotřebitelském úvěru iplatba.cz Z výpisu z účtu – přehledu transakcí pak má soud za prokázané čerpání jednotlivých částek žalovaným tak, jak tvrdil žalobce. Z odstoupení od smlouvy o úvěru a

výzvy k okamžité úhradě dluhu, oznámení o zániku pojištění ze dne 1. 7. 2025 bylo zjištěno, že žalobce oznámil žalovanému, že vzhledem k tomu, že porušil podmínky smlouvy tím, že nesplácel řádně úvěr poskytnutý na základě smlouvy a je v prodlení s úhradou více než 2 úvěrových splátek nebo jedné úvěrové splátky po dobu delší než 3 měsíce, odstupuje od Smlouvy č. [REDACTED]. Žalovaný byl vyzván k okamžitému zaplacení dlužné částky ve výši 26 962,91 Kč. Z listiny „zpráva o posouzení úvěruschopnosti – poskytovatel úvěru COFIDIS a. s.“ bylo zjištěno, že žalobce provedl ověření totožnosti klienta na základě občanského průkazu, dále v rámci posouzení úvěruschopnosti byl učiněn dotaz v registru SOLUS, insolvenčním rejstříku, dále byly zjištěny příjmy žalovaného ve výši 22 000 Kč měsíčně, byly zjištěny výdaje, a to na bydlení – nájemné 736 Kč měsíčně, hypotéka/leasing 6 200 Kč měsíčně, jiné závazky 3 000 Kč měsíčně. Z této listiny vyplývá, že žalobce čerpal z výpisu z bankovního účtu. Rozdíl příjmů a výdajů tak činí 12 064 Kč, úvěrová splátka činí 1 022,14 Kč. Ze závěru této zprávy vyplývá, že po provedené analýze byl žalovaný ke dni žádosti o úvěr shledán úvěruschopný.

4. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena smlouva o úvěru ve smyslu § 2395 a následujících občanského zákoníku, která se považuje za spotřebitelský úvěr ve smyslu zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru.
5. Soud se nejprve zabýval tím, zda došlo k platnému uzavření úvěrové smlouvy. Podle § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Podle odst. 2 citovaného ustanovení poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů. Jako důsledek porušení uvedené povinnosti stanoví § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neplatnost smlouvy uzavřené v rozporu s povinností poskytovatele úvěru s tím, že se jedná o neplatnost absolutní (srovnej rozsudek Soudního dvora EU druhého senátu ze dne 5. 3. 2020 ve věci C – 679/18, který dovedl povinnost národních soudů zkoumat podmínky smlouvy o spotřebitelském úvěru z úřední povinnosti, aniž by námitku neplatnosti vznesl spotřebitel). Soud se tedy zabýval tím, zda žalobce splnil povinnost stanovenou mu zákonem o spotřebitelském úvěru v § 86, a to z úřední povinnosti. Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že žalobce při posouzení úvěruschopnosti žalovaného vycházel z veřejných registrů a z výpisů z účtu žalovaného. Žalobce však ke svým zjištěním ohledně majetkových poměrů žalovaného, a to jak příjmových, tak výdajových, ohledně jiného úvěrového zatížení a způsobu plnění dosavadních dluhů nenavrhl žádné důkazy, a to i přes poučení dle § 118a odst.3 o. s. ř. Vzhledem k tomu, že soud nemá za prokázané, jakým způsobem žalobce zkoumal úvěruschopnost žalovaného a jak k jednotlivým zjištěním dospěl, když žalobce vycházel z příjmu žalovaného 22 000 Kč měsíčně, ohledně výdajů vycházel pouze z výdajů na bydlení, hypotéky/leasingu a jiných závazků, další výdajová stránka zkoumána nebyla, dospěl soud k závěru, že žalobce při posuzování úvěruschopnosti žalovaného před uzavřením předmětné smlouvy nepostupoval řádně, a proto shledal smlouvu o úvěru za absolutně neplatnou.
6. Za situace, kdy soud dospěl k závěru, že smlouva o úvěru je pro porušení povinnosti žalobce řádně posoudit úvěruschopnost žalovaného před uzavřením smlouvy absolutně neplatná je žalovaný, jakožto spotřebitel, podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru povinen vrátit pouze poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru, a to v době přiměřené jeho možnostem. Ustanovení §

87 zákona o spotřebitelském úvěru je speciální vůči obecné úpravě bezdůvodného obohacení podle § 2991 a § 2993 občanského zákoníku. Žalobce tak má právo pouze navrácení poskytnuté neuhrazené jistiny, nikoliv na úroky, poplatky či smluvní pokutu a podobně (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 2022, č. j. 33 Cdo 3675/2021–262). Vzhledem k tomu, že žalovanému byla celkem poskytnuta částka 8 803 Kč a dále částka 70 724,13 Kč a žalovaný dle tvrzení žalobce uhradil celkem částku 90 782 Kč, když tvrzení žalobce žalovaným vyvráceno ani sporováno nebylo, proto soud z tohoto tvrzení vychází, nevzniklo na straně žalovaného žádné bezdůvodné obohacení, které by byl povinen vrátit. Z tohoto důvodu, soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

7. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení měl žalovaný. Vzhledem k tomu, že žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Strakonice 13. července 2026

Mgr. Dana Chromá v. r.
soudkyně